رییس فراکسیون امید گفت: دانشگاه هیچ‌گاه نتوانسته در جایگاه خود قرار بگیرد. نگاه به دانشگاه مصرف کننده بودجه است نه به عنوان تولید کننده ثروت. البته این نگاه به تدریج تغییر کرد چون با پول نفت نمی‌شد کشور را اداره کرد.

عارف در گردهمایی اعضای کانون صنفی اساتید:

به گزارش اسپاداناخبر و به نقل از ایلنا، محمدرضا عارف گردهمایی اعضای کانون صنفی اساتید با بیان اینکه من از روزهای اول بعد از انقلاب فرهنگی و بحث بازگشایی دانشگاه‌ها سوالاتی درباره جایگاه استاد در نظام تصمیم سازی داشتم، گفت: این سوال از ناحیه اساتید این بود که چه باید کرد. خیلی از دوستان که در جریان بازگشایی دانشگاه‌ها بعد از انقلاب فرهنگی بودند، درگیر این سوال بودند. ما در سالهای بعد از انقلاب، ۱۵۷ هزار دانشجو داشتیم در حالیکه تعداد زیادی از اساتید از ایران رفته بودند یا بر اساس ضوابط آن زمان اخراج و بازنشسته شده بودند.

او اضافه کرد: اساتید علی رغم کمبودهایی نیروی انسانی در آن زمان خوش درخشیدند. امروز ما تعداد زیادی دانشجو داریم که وضعیت خیلی خوبی را پیدا کرده‌اند. انصافا در پاسخ به چه باید کرد، خوب عمل شد. یاد نداریم در دهه شصت به استادی حتی شب شروع کلاس‌ها گفته باشند این درس بی‌استاد مانده و آن استاد نیاید. منتها با توجه به انحلال هیات‌های امنای دانشگاه و جانشینی هیات‌های سه نفره بحث نقش اساتید در نظام تصمیم سازی احساس می‌شد.

عارف تصریح کرد: عملا با توجه به اشکالات قانون اساسی به وظایف هیات امنا، اساتید نتوانستند در هیات امنا نقش فراشخصی و حقوقی خود را به انجام برسانند. طبیعتا با بحث‌های جدی در سال‌ها شصت و شصت و یک قرار شد اساتید در کمیته‌های برنامه حضور داشته باشند. منتها سهم استاد در نظام‌های تصمیم سازی اینگونه بود که نگاه به استاد عام بود اما عملا به عنوان فرد از آن برداشت کردیم، به طوری که اگر برخی اساتید ما در تشکیلات غیر دانشگاهی حضور پیدا می‌کردند، مواضعشان غیردانشگاهی می‌شد. وقتی استاد در یک دستگاه اجرایی می‌رفت مقابل مطالبات دانشگاهی و برنامه‌های دانشگاهی قرار می‌گرفت.

او با اشاره به اینکه این‌ها موانع اساتید بود، گفت: استادی که رییس یک موسسه بود، وقتی وزیر می‌شد این گونه عمل می‌کردند و متاسفانه این رویه سه دهه گذشته است. البته بخشی از این به دلیل تعصب است که ما در هر جا قرار می‌گیریم فکر می‌کنیم محور جهان است.

عارف به سیاست‌های نظام و جلسات قبل از انقلاب شاره کرد و گفت: دانشگاه هیچ‌گاه نتوانسته در جایگاه خود قرار بگیرد. نگاه به دانشگاه مصرف کننده بودجه است نه به عنوان تولید کننده ثروت. البته این نگاه به تدریج تغییر کرد چون با پول نفت نمی‌شد کشور را اداره کرد. در عمل مشخص شد تنها مزیت ما نیروی انسانی است. رییس دانشگاه نباید از اول فروردین دغدغه مالی داشته باشد.

عارف گفت: شاید بتوانیم در یک جمع بندی داخل خانواده دانشگاهی به این نتیجه برسیم که مقصر ما اساتید هستیم. هرکدام در جایگاه تصمیم سازی قرار گرفتیم تلقیمان این بود که به عنوان فرد انتخاب شدیم و نیازی به هم فکری با دیگر اساتید نداشتم. امروز به دنبال این هستیم که خودمان را مقصر بدانیم.

رییس فراکسیون امید با تاکید بر اینکه علت این کمبودها درآمد محدود نفت و گرفتاری‌های دولت در مورد بودجه می‌تواند

باشد، گفت: اگر دقیق بررسی شود نقش اساتید در تدوین و پیگیری برنامه‌ها مهم است. امروز در اقتصاد مقاومتی سهم اقتصاد دانش بنیان از تولید ناخالص داخلی باید حداقل ۵۰٪ باشد. این هم مترقی و هم دست یافتنی است. منتها بحث منزلت استاد مطرح است. من نمی‌خواهم به معیشت استاد بپردازم که استاد صورتش را با سیلی سرخ نگه می‌دارد.

او خاطرنشان کرد: من در بحث افزایش حقوق می‌گفتم فردی که استاد شده مسائل مادی برایش مطرح نبوده است اما این تکلیف دیگران را ساقط نمی‌کند. استاد باید با آرامش کار کند و منزلت و معیشت او برای ما مهم است. اینکه سهم ما در این شرایط چقدر هست جای بحث و بررسی دارد

بنابراین اینکه در نظام تصمیم سازی استاد باید باشد، مهم است. اگر استاد را شخصیت حقوقی در نظر بگیریم، باید بدانیم جایگاه استاد چیست.

عارف گفت: شاید به طور طبیعی به تشکل اساتید برسیم چرا که تجربه انجمن‌های مردمی خوب بوده. عموما پیشرفته‌ترین کشورها آنهایی هستند که تشکل‌های مردمی در تصمیم سازی نقش مهمی داشتند. در کشور ما که فعالیت های سیاسی نه عاقبت به خیری دنیا دارد نه آخرت، اساتید حاضر نیستد کار سیاسی کند.

عارف با اشاره به انجمن‌های علمی گفت: این انجمن‌ها محدوده حرکتی‌شان کم است، اما با وجود اینکه اساتید وقت می‌گذارند اما نقش رسمی و جدی در سازوکارهایی که برای تصویب برنامه‌ها هست، معلوم نیست.

او با بیان این سوال که باید دید آیا انجمن‌ها به وظایف بیشترشان رسیده‌اند یا خیر، گفت: اتحادیه‌هایی با وظایف و جهت گیری‌های مشخص از اساتید در کشورهایی پیشرفته ایجاد شده است. در کشور ما شاید با همین نگاه اتفاقاتی افتاد و تشکل‌هایی راه افتاده است البته ما طبیعتا یک کشور در حال توسعه هستیم و اگر بخواهیم نقش‌آفرین باشیم، باید مراقب باشیم سیاسی نشویم. یعنی باید از واژه صنفی و غیر سیاسی استفاده کرد. تشکل‌های سیاسی مهم‌اند اما ما باید صنفی باشیم.

رییس فراکسیون امید با اشاره به اینکه در سه دهه گذشته صنوف مختلف در ارتباط با حقوقشان اعتراضات و اقداماتی داشته‌اند اما هیچ‌گاه از ناحیه اساتید چنین حرکتی نبوده است، گفت: اساتید ما با وجود اینکه در منطقه بازار کار جدی‌ای برای اساتید ما با حقوق‌های خوب وجود داشته اما آن‌ها هیچ‌گاه شکایت نکرده‌اند.

او با این مقدمه تاکید کرد: در چند سال گذشته با نگاه به سند چشم انداز گفتیم ما جایگاه اول در منطقه باشیم و مرجعیت علمی داشته باشیم و این تکالیف با توجه به توان علمی کشور دست یافتنی است. اما آیا با ساز و کارهای ما در برنامه‌های توسعه و در دانشگاه‌ها می‌توان به این جایگاه رسید؟ شاید به راحتی بتوان گفت خیر نمی‌توان با نگاه به انحصار دولتی در بخش مدیریت کشور کار را جلو برد.

عارف خاطرنشان کرد: نمی‌توان فقط با اتکا به تشکیلات دولتی این برنامه‌های کلان را جامه عمل پوشانید. این احتیاج به نظام تشکیلاتی دارد که قطعا یک نظام سیاسی نیست؛ با توجه به ذات اکثریت اساتید به ویژه در کشور ما که فعالیت‌های سیاسی نه عاقبت به خیری دنیا دارد نه آخرت کار سیاسی هیچ استادی حاضر نیست کار سیاسی کند.

او با طرح این سوال که چه باید کرد، گفت: در چهار پنج سال گذشته ضرورت داشتن یک تشکل اساتید مطرح شد. رویدادهای سال ۹۲ مقدمه تشکیل این تشکل سیاسی بود اما اساتید از بحث سیاسی عبور کرده و با حفظ انسجام و تعامل، بخشی از جامعه دانشگاهی این انسجام را در دستور کار قرار داد. در جلسه‌ای در دانشگاه فنی که البته من نتیجه را خیلی قبول نداشتم تقاضا اکثریت اساتید حفظ انسجام بود. همه همبحث توسعه و پیشرفت و تعالی داشتند نه بحث‌های معیشتی. البته مسایل مالی مهم است اما می‌توان از آن عبور کرد. نتیجه بعد از بحث‌های متعدد اساتید این بود که ما نیاز به تشکل غیر سیاسی اساتید داریم.

عارف با بیان اینکه ما در کشور احزاب و تشکل‌های سیاسی کم نداریم اما نیاز به تشکل فراگیر داشتیم، گفت باید واقعیت‌ها را بپذیریم. هنوز عده‌ای به دانشگاه اعتماد نمی‌کنند. بخشی از ذهنیت به دلیل حضور در این فضاها و شناخت سایر کشورهاست. اگر کانون شکل می‌گرفت در اصلاح ذهنیت‌ها نسبت به دانشگاه خیلی مهم بود. نگاه حضرت امام به دانشگاه بعد ۱۵ خرداد ۴۲ و پیام‌های ایشان به انجمن‌های اسلامی خارج از کشور نیز مهم است. در همه صحبت‌های ایشان وحدت حوزه و دانشگاه بود. ما آن نگاه را نسبت به استاد نیاز داریم.

عارف تاکید کرد باید اولویت‌های و شعارهای انقلاب به عنوان انقلابی ارزشی محقق شود. دانشگاه باید سهم اصلی را داشته باشد. محور دانشگاه هم اساتیدند. با وجود اینکه ما حاصل عمرمان را دانشجو می‌دانیم اما باید استاد نقش آفرین باشد. در نتیجه باید اولویت اول در امور صنفی بحث‌های علم و فناوری و مشارکت در جریان صنفی باشد.

رییس فراکسیون امید گفت: ما دنبال حزب و جریان سیاسی نیستیم؛ بلکه این مساله اصلی تشکل و کانون باید باشد. باید منزلت استاد طوری باشد که هر جوانی آرزو داشته باشد استاد باشد. در نهایت به این نتیجه رسیدیم که باید کانونی تشکیل شود

او خاطرنشان کرد: وزارت کشور هم بعد از پیگیری‌های این چندین ماهه در اول سال ۹۴ مجوز این کانون را اعطا کرد. اما قرار

شد در این مرحله عجله نکنیم چون ممکن بود تلقی بیرونی این باشد که پشت کانون مسایل سیاسی است که ظرف یک مدتی می‌خواهد در همه دانشگاه‌ها نماینده داشته باشد و کار سیاسی بکنند. در واحدها هم توصیه شد در کمیت عجله نکنند. در چند ماه گذشته کار کانون با آرامش جلو رفته و اساتید هم افتخار داده و عضویت کانون را پذیرفته‌اند.

او با اشاره به اینکه قرار است جلسه هم اندیشی برای مرور کارهای دو سال گذشته کانون تشکیل شود گفت: اساس نامه باید مرور شود؛ البته در آن دقت شده مسایل معیشتی دانشگاه‌ها مطرح نشود. کسانی که مخالف هیات امنا هستند می‌گویند ۷۰% مصوبه‌های هیات امنا بحث حقوق اساتید است.

عارف ضمن تشکر از اعضای هیات مرکزی گفت: ما ماهی یک جلسه داریم و کمیته‌های هفت گانه کانون فعال شده اما باید فعال‌تر شود. شاید دهه شصت و هفتاد نیاز به این کانون نبود و ما به توسعه کمی نیاز داشتیم؛ اما امروز وضعیت ما در توسعه کمی خیلی خوب است. امروز بحث ارزیابی کیفی است. اینکه دولت این ارزیابی را نکند و یک نهاد علمی این کار را بر عهده بگیرد. امیدوارم در اولین فرصت مجمع را تشکیل دهیم. الان بیشتر هم اندیشی صورت می‌گیرد اما باید هرچه سریع‌تر مجمع رسمی کانون شکل بگیرد. برای اینکه کانون ملی و فراگیر باشد از وزارت کشور مجوز گرفتیم. برای اینکه هر مجمع علمی کانون را از خودش بداند خواستیم که از موسسات پژوهشی هم مجوز بگیرند.